ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 20ής Μαΐου 1987 *

Στην υπόθεση 242/85,

J. J. Geist, συνταξιούχος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από τον J. N. Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο N. Decker, δικηγόρο στο Cour d' appel του Λουξεμβούργου, 16, avenue Marie-Thérèse, θυρίδα 335,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Δ. Γκουλούση, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, plateau du Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση δύο αποφάσεων της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1984, εκ των οποίων η μια προβλέπει τη συνταξιοδότηση του Geist και την έγκριση της παροχής συντάξεως στον προσφεύγοντα λόγω αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η άλλη την αποκατάσταση του προσφεύγοντος στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Schockweiler, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco και R. Joliet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Ιανουαρίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Μαρτίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Αυγούστου 1985, ο Geist, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης, προσφυγή κατά δύο αποφάσεων της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1984, από τις οποίες η μια προβλέπει τη συνταξιοδότησή του και την έγκριση της παροχής συντάξεως στον προσφεύγοντα λόγω αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και η άλλη την αποκατάσταση του προσφεύγοντος στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983.

2 Αφού εργάσθηκε για την Επιτροπή ως μηχανικός με ειδικότητα στον τομέα πυρηνικής φυσικής, τοποθετήθηκε ο Geist στο Κέντρο της Ispra. Εκτιμώντας ότι η τοποθέτηση αυτή δεν ανταποκρινόταν στα προσόντα του, σταμάτησε με δική του πρωτοβουλία κάθε επαγγελματική δραστηριότητα το 1976. Σε δύο επιτροπές αναπηρίας ανατέθηκε διαδοχικώς να εξετάσουν αν η απομάκρυνση αυτή ήταν δικαιολογημένη από ιατρική άποψη. Οι εν λόγω επιτροπές έκριναν ότι ο Geist ήταν ικανός για την υπηρεσία αυτή. Εντούτοις, ο Geist αρνήθηκε να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά του, γεγονός που οδήγησε την Επιτροπή στην αναστολή της καταβολής των αποδοχών του από την 1η Ιανουαρίου 1981, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο Geist δεν επανήλθε στην εργασία του και προσκόμισε νέα ιατρικά πιστοποιητικά τα οποία, κατ' αυτόν, δικαιολογούσαν την απουσία του. Κατόπιν αυτού συνήλθε μια τρίτη επιτροπή αναπηρίας τον Ιανουάριο του 1983. Η επιτροπή αυτή έκρινε ότι η απουσία του Geist ήταν αντικανονική.

3 Χωρίς να έχει αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά του, ο Geist ζήτησε στις 22 Φεβρουαρίου 1984 την πρόωρη συνταξιοδότησή του και να τύχει της « εφαρμογής του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και των αντιστοίχων

διατάξεων των κανόνων καλύψεως των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής νόσου ». Κατόπιν της αιτήσεως αυτής ανατέθηκε σε μια τέταρτη επιτροπή αναπηρίας τον Ιούνιο 1984 να αποφανθεί, αφενός, σχετικά με την ύπαρξη της αναπηρίας του Geist και, αφετέρου, σχετικά με το κύρος των ιατρικών πιστοποιητικών που ο Geist εξακολουθούσε να προσκομίζει μετά τον Ιανουάριο του 1983.

4 Αυτή η επιτροπή αναπηρίας υπέβαλε το πόρισμά της στις 19 Ιουλίου 1984. Αναγνώρισε ότι ο Geist είχε πληγεί από μια « διαρκή αναπηρία κρινόμενη ως ολική που τον καθιστά ανίκανο για την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στη θέση της σταδιοδρομίας του ». Ως προς την αιτία της αναπηρίας αυτής, η επιτροπή αναπηρίας παρέπεμψε σε χωριστό φύλλο, στο οποίο διευκρινιζόταν ότι « φαίνεται πως η υπερένταση στο επάγγελμά του συνέτεινε στην αναπηρία του Geist, αλλά, δεδομένου ότι στην περίπτωσή του δεν υπάρχει ουσιαστική επίπτωση στο πρόβλημα αυτό, η επιτροπή έκρινε ότι δεν δικαιολογούνταν απάντηση στο εν λόγω ερώτημα ». Εξάλλου, η επιτροπή αναπηρίας διαπίστωσε ότι τα ιατρικά πιστοποιητικά που είχαν προσκομιστεί μετά τον Ιανουάριο του 1983, ημερομηνία κατά την οποία συνήλθε η προηγούμενη επιτροπή αναπηρίας, ήταν έγκυρα και αποδείκνυαν την ανικανότητα προς εργασία του Geist από την 1η Ιουνίου 1983 έως τον Ιούνιο του 1984.

5 Βάσει του πορίσματος αυτού, η Επιτροπή δέχτηκε στις 27 Ιουλίου 1984 να συνταξιοδοτηθεί ο Geist και του ενέκρινε την παροχή συντάξεως αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι όταν η αναπηρία δεν οφείλεται σε επαγγελματική αιτία, το ποσοστό της συντάξεως αναπηρίας είναι ίσο με το ποσοστό συντάξεως λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου που ο υπάλληλος θα δικαιούνταν στα 65 του χρόνια, αν είχε παραμείνει στην υπηρεσία έως την ηλικία αυτή. Στην περίπτωση του Geist το ποσοστό αυτό αντιστοιχούσε με το 70 % του βασικού μισθού. Εξάλλου, με απόφαση της ίδιας ημέρας, η Επιτροπή αποκατέστησε τον Geist αναδρομικώς στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983.

6 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά και οι ισχυρισμοί των διαδίκων.

7 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο Geist προβάλλει τρεις λόγους, από τους οποίους οι δύο πρώτοι αφορούν την απόφαση της Επιτροπής περί καθορισμού του ποσού της συντάξεώς του αναπηρίας και ο τρίτος αφορά την απόφαση της Επιτροπής περί αποκαταστάσεώς του στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983. Πρώτον, ο Geist θεωρεί ότι η επιτροπή αναπηρίας είχε κακή σύνθεση. Δεύτερον, θεωρεί ότι έπρεπε να αναγνωρίσει την επαγγελματική προέλευση της ασθένειάς του.

Τέλος, υποστηρίζει ότι η επιτροπή αναπηρίας έπρεπε να έχει λάβει υπόψη της τα ιατρικά έγγραφα που ο ίδιος είχε προσκομίσει πριν από τον Ιούνιο του 1983.

Επί του λόγου που αφορά τη σύνθεση της επιτροπής αναπηρίας

8 Στον πρώτο του λόγο ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η επιτροπή αναπηρίας είχε κακή σύνθεση λόγω του ότι ο ιατρός που υπέδειξε η Επιτροπή δεν ήταν εγγεγραμμένος στον Ιατρικό Σύλλογο του Βελγίου και δεν ήταν επομένως ιατρός κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

9 Χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το βάσιμο του λόγου αυτού, πρέπει να τονιστεί ότι δεν διατυπώθηκε στην ένσταση και ότι προεβλήθη μόλις κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Όμως, κατά πάγια νομολογία, που επανελήφθη τελευταίως στην απόφαση της 7ης Μαΐου 1986 (Rihoux και λοιποί, 52/85, Συλλογή σ. 1555), «στις προσφυγές των υπαλλήλων τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν μπορούν παρά να έχουν το ίδιο αντικείμενο με αυτά που αναφέρονταν στην ένσταση και, αφετέρου, αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αυτές που προέβαλε στην ένσταση. Οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν να αναπτυχθούν, ενώπιον του Δικαστηρίου, με την προβολή λόγων ακυρώσεως και ισχυρισμών που δεν περιλαμβάνονται, κατ' ανάγκη, στην ένσταση, αλλά που συνδέονται στενά μ' αυτή». Υπό αυτές τις συνθήκες, ο πρώτος λόγος πρέπει να κριθεί απαράδεκτος.

Επί της μη αναγνωρίσεως της επαγγελματικής προελεύσεως της αναπηρίας του Geist

10 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η αναπηρία του έχει επαγγελματική προέλευση και ότι έπρεπε να έχουν εφαρμοστεί στην περίπτωσή του οι ευεργετικές διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που αφορούν τις αναπηρίες επαγγελματικής προελεύσεως. Πρόκειται για το άρθρο 78, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που προβλέπει την καταβολή συντάξεως που ανέρχεται στο κατ' αποκοπή ποσοστό του 70 % του τελευταίου μισθού του υπαλλήλου και για το άρθρο 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που χορηγεί στους υπαλλήλους αποζημίωση ίση προς το οκταπλάσιο του βασικού τους μισθού.

11 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι ο προσφεύγων λαμβάνει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, σύνταξη αναπηρίας το ποσοστό της οποίας καθορίζεται στο 70 % του βασικού του μισθού. Επομένως, η σύνταξη αναπηρίας του ανέρχεται στο ίδιο ύψος με το κατ' αποκοπή ποσό που θα του είχε δοθεί βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

12 Υπό αυτές τις συνθήκες, παρίσταται αναγκαίο να εξακριβωθεί αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1984, περί εγκρίσεως της παροχής συντάξεως στον προσφεύγοντα λόγω αναπηρίας που δεν είναι επαγγελματικής προελεύσεως.

13 Σχετικά πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 25 των « κανόνων καλύψεως των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής νόσου » (στο εξής: κανόνες καλύψεως κινδύνων), που θέσπισε τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται ενόψει της εφαρμογής του άρθρου 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ορίζει ότι « η αναγνώριση διαρκούς αναπηρίας, ολικής ή μερικής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της παρούσας ρύθμισης, δεν επηρεάζει με κανέναν τρόπο την εφαρμογή του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και αντιστρόφως ». Το ίδιο το Δικαστήριο έκανε δεκτό στην απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1981 (Β. κατά Κοινοβουλίου, 731/79, Συλλογή σ. 107) ότι η διαδικασία που θεσπίστηκε από το άρθρο 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και τους κανόνες καλύψεως κινδύνων καθώς και από το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι δύο διαφορετικές διαδικασίες που μπορούν να οδηγήσουν στην έκδοση διαφορετικών αποφάσεων, ανεξάρτητων της μιας από την άλλη.

14 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η επιτροπή αναπηρίας δεν αναγνώρισε ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος είχε επαγγελματική προέλευση, η εν λόγω επαγγελματική προέλευση μπορεί να γίνει δεκτή για την εφαρμογή του άρθρου 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι ο Geist δεν ζήτησε καν να τύχει της εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

15 Επομένως, ο Geist δεν έχει έννομο συμφέρον για να προσβάλει την απόφαση της Επιτροπής περί εγκρίσεως της παροχής συντάξεως σ' αυτόν λόγω αναπηρίας βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένου ότι αυτή η απόφαση δεν επηρεάζει καθόλου το ποσό της σύνταξής του και δεν τον στερεί από τη δυνατότητα να του καταβληθεί το κεφάλαιο που προβλέπεται από το άρθρο 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

16 Πρέπει να συναχθεί ότι η προσφυγή, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1984, περί εγκρίσεως της παροχής συντάξεως στον Geist λόγω αναπηρίας καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, είναι απαράδεκτη.

Επί της αποφάσεως της επιτροπής αναπηρίας περί μη αποδοχής του δικαιολογημένου χαρακτήρα της απουσίας του Geist πριν από την 1η Ιουνίου 1983

17 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι διάφορα ιατρικά έγγραφα κάλυπταν την απουσία του για την περίοδο που προηγήθηκε της 1ης Ιουνίου 1983.

18 Σχετικά, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το άρθρο 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προβλέπει ότι η απουσία ενός υπαλλήλου μπορεί να δικαιολογηθεί με την προσκόμιση ιατρικών πιστοποιητικών. Εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι τα έγγραφα τα οποία προσκόμισε πριν από τον Ιούνιο του 1983 ήταν απλές ιατρικές εκθέσεις. Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι δεν επρόκειτο για ιατρικά πιστοποιητικά κατά την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

19 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεδομένου ότι το πρώτο ιατρικό πιστοποιητικό που προσκόμισε ο προσφεύγων έχει ημερομηνία 7 Ιουνίου 1983 και καλύπτει την περίοδο από την 1η Ιουνίου 1983 έως την 31η Αυγούστου 1983, δικαίως η επιτροπή αναπηρίας έκρινε ότι η απουσία του Geist ήταν δικαιολογημένη μόνο από την 1η Ιουνίου 1983 και μετά.

20 Επομένως, η προσφυγή του Geist πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 27ης Ιουλίου 1984, περί εγκρίσεως της παροχής συντάξεως στον Geist λόγω αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, και ως αβάσιμη, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί αποκαταστάσεως του Geist στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 27ης Ιουλίου 1984, περί εγκρίσεως της παροχής συντάξεως στον Geist λόγω αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

2) Η προσφυγή είναι αβάσιμη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί αποκαταστάσεως του Geist στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Schockweiler Bosco Joliet

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαΐου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

F. Schockweiler